

Sygn. akt V CSK 337/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa P. K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w Świdnicy
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 27 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa 1732/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa Prokuraturii
Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120, - (sto dwadzieścia)
złotych z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2015 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu - po rozpoznaniu apelacji powoda P.K. od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 8 października 2014 r., w sprawie przeciwko Skarbowi Państwa – Sądowi Okręgowemu w Świdnicy o zapłatę odszkodowania w wysokości 36,55 złotych za wydanie przez ten Sąd niezgodnego z prawem prawomocnego postanowienia oddalającego zażalenie powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Świdnicy oddalające wniosek powoda o zabezpieczenie powództwa - odrzucił apelację w części dotyczącej żądania zadośćuczynienia, oddalił apelację w pozostałej części oraz orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 386 § 4, art. 424^{1b}, art. 227, art. 382 i art. 212 § 2 k.p.c. w związku z art. 78 zdanie pierwsze Konstytucji, przez nieuwzględnienie apelacji i brak zmiany orzeczenia Sądu pierwszej instancji, a co najmniej błędne nieuchylenie orzeczenia w całości. Wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę Skarb Państwa Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powód odwołał się do oczywistego jej uzasadnienia na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Jednak tej oczywistości nie wykazał, zgodnie ze znanym i utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa Sądu Najwyższego i doktryny, że oczywiste uzasadnienie skargi dotyczy rażącego naruszenia prawa, widocznego przez przeciętnego prawnika *prima facie*, a więc bez potrzeby szczegółowej analizy przepisów (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11;

z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/1 i z dnia 11 lutego 2015 r., V CSK 413/14, nie publ.).

Skarżący powołał w uzasadnieniu wniosku kilka oderwanych od siebie twierdzeń: o konieczności wydania przez Sąd drugiej instancji orzeczenia kasatoryjnego wobec nierozpoznania istoty sprawy, o braku umożliwienia powodowi wykazania swoich racji, a także o braku udzielenia powodowi w toku sprawy właściwych pouczeń, co w sumie spowodowało zachwianie, jego zdaniem równości stron procesu. Trudno stwierdzić, w czym spośród wymienionych problemów skarżący upatruje podstaw oczywistej zasadności skargi. Niezależnie od tego, podnoszone kwestie zarówno rozpatrywane osobno, jak i łącznie nie przekonują o wystąpieniu w sprawie sytuacji wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Jednakże Sąd drugiej instancji szczegółowo przedstawił uzasadnienie przyczyn, z powodu których – mimo stwierdzenia nierozpoznania istoty sprawy – uznał apelację za nieuzasadnioną. Uzasadnieniu temu nie można przypisać wątpliwości, które wskazywałyby na oczywistą zasadność skargi. Zarzuty ujęte w uzasadnieniu wniosku mogłyby stanowić wystarczającą podstawę dla zwykłego środka zaskarżenia. Nie są natomiast odpowiednie w sytuacji, gdy ma się do czynienia z prawomocnym orzeczeniem sądowym, które można wzruszyć tylko w sposób nadzwyczajny, enumeratywnie wskazany poprzez przypadki zawarte w art. 398⁹ § 1 k.p.c., wyrażające w razie rozpoznawania skargi kasacyjnej znacznie mocniej interes publiczny, niż ten, który wynika z konkretnej sprawy.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 należało orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.